

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 17626/17
Дана 10.01.2019. године,
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Вере Маринковић и Ксеније Ивановић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., ради поништаја решења Министарства одбране Републике Србије-Сектора за финансије и контрлинга број: 640-2 од 26.10.2017. године, у предмету солидарне помоћи због рођења детета, у нејавној седници већа одржаној 10.01.2019. године донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије-Сектора за финансије и контрлинга број: 640-2 од 26.10.2017. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужено Министарство одбране Републике Србије-Сектора за финансије и контрлинг, Београд да тужиоцу А.А. из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 980,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Министарства одбране Републике Србије-Сектора за финансије и контрлинга-Рачуноводственог центра број:11742-2 од 03.10.2017. године којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на солидарну помоћ због рођења детета.

Тужбом поднетом Управном суду дана 24.11.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводима тужбе указује да је првостепеном органу поднео захтев за додељивање солидарне помоћи за рођење детета уз позив на одредбу члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе којим је било прописано да запослени у државном органу има право на солидарну помоћ за случај рођења детета у висини просечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији с обзиром да на дан рођења његовог

детета-14.06.2018. године, право на солидарну помоћ за рођење детета није било регулисано Законом о војсци Србије као ни другим подзаконским прописима због чега је сматрао да је у конкретном случају било потребно применити законе и друге прописе које се односе на државне службеника, а сходно одредби члана 8. став 5. Закона о Војсци Србији. Даље наводи да у прилог његових тврдњи иде и чињеница да је Правилником о изменама и допунама Правилника о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије, чланом 5, по први пут уведена помоћ за случај рођења детета за професионална војна лица а који правилник је ступио на снагу тек 06.10.2017. године. Истиче да је на наведени начин наступила штета за њега у износу од 49.238,00 динара, због чега је предложио да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење те да суд обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора на име припадајућих такси.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје код разлога датих у образложењу оспореног решења. Истиче да се на професионалне припаднике војске не могу примењивати прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе у делу који се односи на помоћ и друга примања, што значи да у конкретном случају нема места супсидијарној примени одредби Посебног колективног уговора за државне органе. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 8. став 5. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”, број 116/07,... и 88/15), прописано је да се на права и дужности професионалних војних лица и војних службеника која нису уређени овим или посебним законом или другим прописом, примењују прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. Према ставу 6. истог члана закона, на права и дужности војних намештеника која нису уређена овим законом или посебним законом или другим прописом примењују се прописи о намештеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. Одредбом члана 95. став 3. истог закона, прописано је да министар одбране, уз сагласност владе, прописује, између осталог, новчане награде и помоћ и услове, начин остваривања и висину накнаде путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије, а одредбом члана 127. став 2. истог закона, прописано је да министар одбране, уз сагласност владе, уређује коефицијенте цивилних лица на служби у Војсци Србије, критеријуме и поступак за њихово оцењивање и напредовање, плату и додатке на плату, накнаде плате, рокове за исплату, новчане награде и помоћ, право на отпремнину због стицања права на пензију у складу са законом, награде путних и других трошкова и друга примања, сагласно одредбама тог закона који се односе на плате, накнаде и друга примања професионалних војних лица.

Правилником о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије (“Службени војни лист”, број 18/13 и 32/15), донетим на основу члана 95. став 3. и члана 127. став 2. Закона о Војсци Србије, министар одбране је прописао услове, начин остваривања и висину накнаде путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије.

Одредбом члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе (“Службени гласник РС”, број 25/15 и 50/15), прописано је да запослени има право на солидарну помоћ за случај рођења детета запосленог – у висини просечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да у конкретном случају није било места примени одредбе члана 43. став 1. тачка б) и члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе којим је прописано право на солидарну помоћ запосленог за случај рођења детета, с обзиром да је по оцени туженог, Закон о војсци Србије, посебан закон који регулише права и дужности припадника Војске Србије и због примена прописа о државним службеницима, општих прописа о раду и Посебног колективног уговора за државне органе, за професионална војна лица и војне службенике, јесте супсидијарна и то само у случају да права и дужности нису урађена посебним законом, а како је помоћ запосленом, као врста примања, прописана Законом о Војсци Србије, те како су услови и начин остваривања конкретизовани Правилника о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије, као законским прописом, то се по оцени туженог не могу применити одредбе Посебног колективног уговора за државне органе, те како су у конкретном случају, на дан рођења детета тужиоца Правилником о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије били прописани услови, начин остваривања путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије-солидарна помоћ али не и за случај рођења детета запосленог, то тужени налази да је решење првостепеног органа правилно због чега је применом одредбе члана 170. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио као удиспозитиву.

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на седници свих судија, одржаној дана 29.03.2018. године, професионалном припаднику Војске Србије основом члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе припада право на солидарну помоћ за случај рођења детета запосленог.

Полазећи од наведеног, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Није спорно да је министар одбране донео поменути правилник и да тим подзаконским актом, као једно од права професионалних припадника Војске, није прописао право на солидарну помоћ за случај рођења детета. Ово је, према налажењу Суда, сасвим логично, јер су тим правилником прописани услови, начин остваривања и висина накнада трошкова и других примања за која је министар одбране нашао да их треба посебно регулисати, имајући у виду специфичности војне службе и услове под којима се она врши (члан 92. Закона о Војсци Србије). Чињеница да право на солидарну помоћ за случај рођења детета, није прописано Правилником, међутим, не значи да професионални припадници Војске то право не могу остварити. Ово због тога што је, одредбом члана 8. став 5. и 6. Закона о Војсци Србије, прописано је да се на права и дужности професионалних војних лица, војних службеника и војних намештеника који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом, примењују прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. Одредбама Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, број 79/05, ... и 94/17), као ни одредбама Закона о раду (“Службени гласник РС”, број 24/05, ... и 13/17), није прописано право запосленог на солидарну помоћ за случај рођења детета, али је наведеном

одредбом Посебног колективног уговора за државне органе, то право запосленог изричито прописано. Стога, у конкретном случају, Суд налази да тужиоцу, као професионалном припаднику Војске Србије, основном члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе, припада право на солидарну помоћ за случај рођења детета, због чега је тужени орган, одлучујући о жалби тужиоца, требало да усвоји жалбу и поништи решење првостепеног органа којим је одбијен његов захтев за признавање права на солидарну помоћ за случај рођења детета. Како тужени орган није поступио на описани начин, већ је одбио жалбу тужиоца, оспореним решењем је и сам повредио закон на његову штету.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11,... и 87/18), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев тужиоца основан па је одлучено као у ставу II диспозитива ове пресуде, тако што су тужиоцу признати трошкови на име састава тужбе у износу од 390,00 динара и таксе на одлуку у износу од 590,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.01.2019. године, 15 У. 17626/17

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа-судија
Радојка Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ/АМ